

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

Ἡ λέξις «μαρκήσιος» ἦτο λίαν εὐκρινῶς γεγραμμένη, ἀλλ' ἠδύνατό τις νὰ προκαλέσῃ τὸν δεινότερον ἀναγνώστην, ἐὰν ἠδύνατο οὗτος νὰ μαντεύσῃ ὅτι αἱ κατόπιν κακογεγραμμένοι λέξεις ἀπετέλουν τὸ ὀνοματεπώνυμον «Ἀδριανὸς Βερβεῖν».

Ὁ Γαβιρὼν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ αὐτὸ παράδοξον μειδίαμα, ὅπερ ἐμειδίασε σπογγίζων τὸ ἀβάκιον, ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἔθηκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ περικάλυμμα ἐπὶ τοῦ γραφείου.

Τότε ἐνεφανίσθη ὁ θυρωρὸς ἐπὶ τοῦ κατωφλοίου.

— Κύριε Γαβιρὼν, εἶπεν, ὁ κύριος Ρουσὼ σὰς ζητεῖ.

Ὁ Γαβιρὼν μετέβη ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος, εἰς ὃ εἶχεν ἔλθει καὶ ὁ Θεόδωρος.

Ὁ πιστὸς θεράπων, ὑπὸ φοβερᾶς συγκινήσεως κατεχόμενος, ἐκόμιζε τὴν προφορικὴν ἀπάντησιν τῆς μαρκησίας Δεμομπεραί, εἰς ἣν εἶχεν ἀποσταλῆ, ὅτι δηλαδὴ ὁ Γάστων Δελιδάνς καὶ ὁ Σαρμείλ δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπιστρέψει εἰς Παρισίους.

— Τίποτε, τίποτε, ἀκόμη τίποτε, εἶπεν ὁ κόμης τῷ Γαβιρὼν περιαλγῶς ἡ κυρία Δεμομπεραί, ἐφ' ἧς ἤλπιζον, δὲν δύναται καὶ αὐτή, ὡς ἡμεῖς, νὰ πράξῃ τίποτε.

Καὶ δι' ἐνὸς νεύματος ἐδήλωσε τῷ Θεόδωρῳ καὶ τῇ Φραγκίσκῃ ν' ἀποχωρήσωσι, ταῦτο δὲ καὶ ἐπραξάν παραχρῆμα.

— Σ' ἐφώναξα, Γαβιρὼν, ἐπανελάβε, διότι ἔχω ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω μαζὶ σου αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς διὰ τοῦτο καὶ θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν στιγμὴν αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πυρετὸς μου εὐρίσκεται εἰς ὕψιστον, διότι αὔριον, καὶ ἴσως μετ' ὀλίγου ὄρας, δὲν θὰ δυνήθω νὰ ὁμιλήσω πλέον.

— Μήπως αἰσθάνεσαι τὸν ἐκυτὸν σου ἄσχημα;

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ· ἔχασα πολὺ αἷμα καὶ προβλέπω τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἐξαντλήσεώς μου. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ ἴσως καὶ περισσώτερον, δὲν θὰ ἦμαι εἰς θέσιν νὰ πράξω τίποτε, θέν νομίζω καλὸν νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, φίλε μου, καὶ ἤξεύρω πῶς θ' ἀναγνωρίσω τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν. Ἐπὶ τῆς βοθησίας σου δὲν ἤλπιζον, διότι βραδύτερον μόνον σὲ ἀνέμενον, κατὰ τὴν ὥραν δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐρχέσαι πάντοτε. Ἐὰν ἔχῃς νὰ μοῦ εἶπῃς τι, ὁμίλει, σὲ ἀκούω.

— Ἔχω νὰ σὰς διαφωτίσω περὶ τινος πράγματος, τὸ ὅποιον μοῦ φαίνεται ἄπως σπουδαῖον.

— Λέγε, λέγε γρήγορα.

Ὁ Γαβιρὼν ἤρξατο ἀνακοινῶν τῷ κόμητι τὰς ὑπονοίας του κατὰ τῆς κυρίας Δουράνδου, τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ μεταβῆ τὸ πρῶν εἰς τὴν κατοικίαν της.

Ἀκολουθῶς διηγήθη μετὰ πάσης δυνατῆς ἀκριβείας τὴν μετὰ τῆς θυρωροῦ τῆς ὁδοῦ Δαβὺ συνδιάλεξίν του.

Ὁ κόμης ἐγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης ἤκουε μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς.

— Ἄ! τίποτε πλέον δὲν ἐννοῶ, ἀνέκραξεν· ὅλα εἶναι ψεύδη, τίποτε δὲν εἶναι ἀληθές! Μόνον τρομερὰ, τερατώδη πράγματα βλέπω! Ἄ! εἶναι διὰ νὰ τρελλαθῶ! Ἡ ἀμφιβολία μὲ πλήττει φοβερώτερον ἢ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ δολοφόνου· μὲ καταβάλλει, μὲ φονεύει!... Εὐρίσκουμαι ἐντὸς σκότους, ὁπότεν δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω. Καὶ ὅπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ὑπάρχει ἡ ἀτιμία! Ἡ ἀτιμία, ναί, παντοῦ ἡ ἀτιμία!

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπόκωφον ἀφήσας στεναγμὸν.

— Δυστυχῆ πάτερ! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Γαβιρὼν.

ΚΑ'

Μετὰ τὸ κακούργημα.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὁ κόμης ἐπανελάθεν:

— Ἐκαίνο τὸ ὁπότεν μοι εἶπες, Γαβιρὼν, ἔχει πράγματι σημασίαν. Ἄς ἴδωμεν ποίαν ἐννοίαν δίδεις σὺ εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν τῆς παιδαγωγοῦ τῆς δεσποινίδος Δελώρμ; τί ὑποθέτεις τί πιστεύεις;

— Αἱ ὑποψίαι μου σχεδὸν μετεβλήθησαν εἰς βεβαιότητα,

— Λοιπὸν φρονεῖς;

— Φρονῶ ὅτι ἡ παιδαγωγὸς συνέπραξεν εἰς τὴν ἀπαγωγὴν. Καὶ δὲν τολμῶ βεβαίως ἀκόμη νὰ εἶπω ὅτι εἶναι καὶ συνένοχος εἰς τὴν ἀπόπειραν τῆς δολοφονίας, τῆς ὁποίας ἐγείνατε θῆμα, ἀλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπάρχουν μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ κυρίου Σανζάκ σχέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιστρέφουν νὰ παραδεχθῶμεν πολλά.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἔπαθε σχεδὸν δῦσποιαν, ἥτις μικροῦ δεῖν ἐπήνεγκε συγκοπήν.

— Ὡ! εἶσθε ἄσχημα! ὑπέλαβε πτοηθεὶς ὁ Γαβιρὼν.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι τίποτε, ἀπλῆ μόνον ἀδιχθεία, ἀπεκρίθη ὁ κόμης ἀνθιστάμενος κατὰ τῆς ἀδυναμίας του. Πιστεύεις λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν ἐπληρώθησαν πρὸς διάπραξιν τοῦ κακούργημάτος των;

— Ναί, καὶ ἔχετε, ὡς ἐγώ, τὴν βεβαιότητα.

— Λοιπὸν, δὲν θέλω νὰ σοῦ τὸ ἀποκρύψω, ναί, πιστεύω ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο ἐξετέλεσαν τὰς διαταγὰς, τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ καὶ τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν.

— Ὁ Σανζάκ, ναί, ὄχι ὅμως καὶ ὁ μαρκησιος.

— Διατί κατηγορεῖς τὸν ἕνα καὶ ὄχι καὶ τὸν ἄλλον;

— Πρὶν ἢ ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν σας πρέπει νὰ ἀφίσω τὴν ἐπιφύλαξιν τὴν ὁποίαν ἐκράτησα ἀπέναντί σας. Σὰς ἠπάτησα, κύριε, ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι ἡ ἀπόδειξις τοῦ μεγάλου σεβασμοῦ μου πρὸς ὑμᾶς ὑπάρχει εἰς τὴν σιωπὴν τὴν ὁποίαν ἐκράτησα. Γνωρίζω ὅτι ἐδῶ ὄνομάζεσθε κύριος Πέτρος Ρουσὼ, καὶ εἰς τὸ βουλεβάρτον Ἄουσμὰν κύριος Δελώρμ, καὶ ὅτι κανὲν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα εἶναι ἰδικὸν σας· γνωρίζω προσέτι ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ δὲν εἶναι μήτηρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον· γνωρίζω ἀκόμη ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγῆ εἶναι θυγάτηρ σας καὶ ὅτι ὀνομάζεσθε κόμης Δελασέρ.

— Πῶς τὰ ἔμαθες αὐτὰ;

— Εἶναι ὀλίγον διεξοδικὴ ἡ διήγησις αὐτῆ κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν· δύναμαι ὅμως νὰ σὰς εἶπω ὅτι τὰ ἐγνώριζον ὅλα αὐτὰ ὅταν ἐπαρουσιάσθην ἐδῶ τὴν πρώτην φορὰν.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα τὰ ὁποῖα γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ κόμης μετὰ προφανοῦς ἀγωνίας.

— Ἐὰν δὲν ἐφοβούμην νὰ μὴ ἀφυπνίσω ἀλγεινὰς ἀναμνήσεις...

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε.

— Λοιπὸν ὀφείλω νὰ εἶπω πρὸς τὸν κύριον κόμητα ὅτι ἐμάντευσα διατὶ μ' ἔβαλεν ἄλλοτε ν' ἀνακαλύψω τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ εἰς Μεντόν, ἀφοῦ κατεσπευσμένως ἀπῆλθεν οὗτος ἐκ Παρισίων. Γνωρίζω ὅτι ὁ κύριος Σανζάκ...

— Ἡξεύρεις τί ἀπέγεινεν ἡ κόμησσα Δελασέρ; τὸν ἠρώτησεν ὁ κόμης, ἀποτόμως διακόψας αὐτόν.

— Ἄγνοῶ, κύριε κόμη.

Ὁ κόμης ἠσθάνθη τὸ στῆθός του ἀνακουφισθὲν ἀπὸ μεγάλου βάρους.

— Τί εἶχες νὰ εἶπῃς περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ; ἠρώτησεν.

— Ἦθελα νὰ εἶπω, κύριε κόμη, ὅτε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς σας.

— Τὸ ἤξεύρω.

— Γνωρίζεις ὅτι κρύπτεσθε ἐδῶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Πέτρου Ρουσὼ, καὶ τὴν δεσποινίδα Χρυσουγῆν Δελώρμ ἀνεγνώρισεν ὡς δεσποινίδα Δελασέρ.

Αἰφνιδίᾳ λάμψις αἰτῆθε τὸν νοῦν τοῦ κόμητος.

— Ἄ! ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἐπιθύρησεν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν, ὁ ὑποκόμητος Σανζάκ σὰς καταδιώκει διὰ τοῦ μίσους του καὶ τῆς ἐκδικησεῖς του καὶ σὰς πλήττει ἀσπλάγγχνως.

— Οἱ ἄτιμοι! εἶπε καθ' ἑαυτόν· θέλουν τὸν θάνατόν μου, τὸν θάνατόν μου περιμένου.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς πεπεισμένος ὅτι ἡ κόμησσα Δελασέρ ἦτο συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος οὐδαμῶς ἀνελογίζετο πλέον τὴν ἀτυχῆ αὐτοῦ σύζυγον ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνειδήσεώς του.

Ἡ παραδειγματικὴ αὐτῆς ἐπὶ δεκαεξάτιαν διαγωγὴ, αἱ στερήσεις καὶ τὰ παθήματά της, ἡ ἐνδεῖα καὶ ἡ ἐξουθένωσις της καὶ αἱ τοῦ συνειδότης τύψεις, ἡ μεταμέλεια διὰ τὸ ἀμάρτημά της, ὅ,τι ὑπὲρ τῆς θυγα-

